

عنوان مقاله:

رقیقه عشق (جستاری در مفهوم عشق از دیدگاه سعدی)

محل انتشار:

فصلنامه عرفان اسلامی، دوره 18، شماره 72 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

کریم الهی - دانشجوی دکتری گروه الهیات، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران.

خلیل بهرامی قصرچمی - استادیار گروه الهیات، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران. نویسنده مسئول: bahrami36@gmail.com

حسین ایزدی - استادیار گروه الهیات، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران.

خلاصه مقاله:

بحث « رقیقه عشق » که در این مقاله مجال سخن‌یافته‌است یکی از موضوعات مهم عرفان و ادبیات فارسی را تشکیل می‌دهد این مقاله به روش توصیفی، تحلیلی از منابع کتابخانه ای و اسنادی، قصد دارد به این سوال اساسی پاسخ دهد که معنا و مفهوم عشق از دیدگاه سعدی چیست؟ داده‌ها حاکی از آن است که مصلح‌الدین سعدی شیرازی از جمله شاعران حکیم، جهانگرد، فرزانه و فرهیخته و یکی از قله‌های بلند زبان فارسی است که با زبان فصیح و بلیغ خود و با صراحت و طنز به موضوع عشق پرداخته‌است. آثار او از نظم و نثر مشحون از طنزهای عاشقانه است. ماهیت عشق سعدی هم روحانی و عرفانی و آسمانی و هم زمینی است. جهان‌بینی محبانه و نگاه نازنین‌بینی او باعث شده که کل هستی را زیبا و دوست‌داشتنی بدانیم. در عین حال سعدی به اقتضای عرفا و شعرای دیگر، عشق را بالاتر از عقل دانسته و یای عقل را در مصاف با عشق سست و لنگان می‌داند. و به فنا شدن عاشق در معشوق می‌اندیشد. او در پشت پرده زیبایی‌ها و عشق‌های مجازی سیمای حقیقی پدیدآورنده آن را مطمح‌نظر دارد. به‌طور خلاصه می‌توان گفت که تفکر سعدی در عشق از افراط و تفریط فاصله دارد و زبان اعتدال و میانه‌ای را در پیش گرفته‌است.

کلمات کلیدی:

سعدی، عشق، عشق حقیقی، عشق مجازی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1470425>

